

Bến đỗ

Nó. Một con bé 22 tuổi. Hồn nhiên. Yêu thơ văn. Thích những con chữ. Giàu cảm xúc. Hay khóc. Ngốc nghếch. Trẻ con. Nhưng không hề muốn lớn.

Nó. Thích bám đuôi. Và cái đuôi thì luôn bị người ta “không thích”. Thế nhưng, cuối cùng, nó cũng tìm ra người thích cái đuôi.

Ấy là Béo. Béo thường bảo nó: “Béo thích những người con gái nhẹ nhàng, mỏng manh như nó. Béo sẽ có cảm giác được che chở cho một ai đó”.

Và nó tin lời Béo. Tin sái cổ. Tin nguyên vẹn.

Béo, 25 tuổi. Công việc ổn định. Ngoại hình dễ nhìn. Hơi béo. Thực ra, lúc quen nó, Béo “không béo”. Phải nói là hơi gầy. Chả hiểu sao, từ lúc yêu nó, Béo cứ béo quay ra thôi. Còn nó lại còm đi. Mọi người hay đùa Béo ăn hết phần của nó rồi. Nó chả hiểu là thế nào. Cơ mà, lúc đầu nó cũng không thích Béo mập lên. Nhưng sau, thấy nhiều thịt, nó ôm lại thích. Cái thân hình mỏng manh của nó lọt thỏm trong vòng tay Béo. Và nó bỏ đi quan niệm “không thích người béo tí nào!”.

Béo ít nói. Nếu không nói là trầm tính. Béo thường không bắt chuyện với ai bao giờ, nếu như họ không bắt chuyện trước. Và nó, cũng vậy. Béo thích nó trước. Cũng là người nói lời thích nó. Thế nhưng, cả quá trình, nó luôn là người “chủ động”. Nó luôn chủ động hỏi chuyện, nghĩ ra đủ thứ chuyện trên đời để hỏi hay trêu ghẹo Béo. Nó thích đùa. Béo thường không nói, chỉ cười. Nhưng lại bị cuốn hút vào những câu chuyện vu vơ của nó từ lúc nào không biết. Chỉ đêm về, Béo mới dám nhắn tin nói nhớ nó, thích đi dạo cùng nó, thích nghe nó cười, nó nói. Nó mỉm cười hạnh phúc. Nó gửi cho Béo một cái icon thật dễ thương thể hiện nó không nhớ Béo, rồi nhắn nhủ. Và Béo xấu hổ. Nó tiếp tục cười ha hả. Vậy đấy, nó cứ hay trêu Béo thế đấy. Cơ mà, Béo bảo, Béo thích.

Nó với Béo có duyên. Nó nghĩ thế. Béo cũng nói thế. Bốn năm đại học, nó chơi thân nhất với một cô bạn. Có lần, cũng là lần đầu, nó về nhà cô bạn ấy. Nó biết Béo trong bữa cơm đông đủ gia đình cô bạn ấy. Thực ra lúc ấy, chỉ có Béo để ý nó, nó không hề chú ý đến Béo. Béo quá ít nói. Khác với tất cả

những anh bạn trong bữa cơm ấy, dù muốn hay không muốn quen nó, chỉ có Béo là chẳng nói gì với nó. Cũng không xin số nó luôn. Chiều, nó đi chơi biển. Háo hức lắm. Lần đầu được đi biển. Nó đi cùng hội với Béo. Béo chờ nó. Béo chẳng nói gì. Thấy Béo không nói gì, nó cũng im tịt. Chẳng hiểu sao, bình thường đi với người lạ, nó cũng “chẳng để miệng ăn da non”, mà đi với Béo, nó câm khẩu luôn. Đến biển, nó sà vào lòng biển, xoa xoa, hôn hôn hít hít rồi toe toét. Biển đáng yêu thật đấy. Nằm tay cô bạn thân, nó tung tăng chạy trên bãi cát dài, thả hồn cùng sóng, để sóng cuốn đi đâu không biết nữa. Bao nhiêu muộn phiền, tan hết. Béo không xuống tắm. Béo ở trên bãi cát ngắm nó. Nó có biết đâu. Cứ hồn nhiên như bản tính của nó thôi. Mãi về sau, khi yêu rồi, Béo mới nói, hôm đó Béo có việc phải lên Hà Nội gấp, nhưng Béo muốn ở lại vì nó, muốn nhìn nó thôi, nên đã ở lại, chờ nó đi biển cùng mọi người. Hôm đó, 12h đêm, Béo bắt xe không được, gần sáng mới đến Hà Nội. Nhưng đổi lại, Béo thấy nó, được nhìn nó nô với sóng. Béo bảo nó hồn nhiên và tinh khôi quá. Béo thích con gái mặc váy trắng. Và béo thích nó từ đây. Béo muốn che chở cho nó. Đây là bí mật thứ nhất. Béo bảo nó thế.

Lên Hà Nội. Nó gặp lại Béo. Thật tình cờ. Béo ngồi cạnh nó, trong một quán nước liêu xiêu của một chị mà nó quen. Béo hỏi nó nhớ Béo là ai không. Nó cố vắt óc. Rồi cười trừ “Có ạ”. Thực ra lúc ấy, nó đang mơ màng nghĩ nó gặp Béo lúc nào nhỉ, dù rất quen. Nó còn cái tật xấu hay quên mà sau này, Béo giận suốt. Nhưng kệ, nó vẫn cứ hay quên đấy. Cho Béo ghét. Đố Béo ghét được nó luôn. Rồi Béo bảo nó có về đi biển nữa không?. Nó buột miệng “Có chứ ạ”. Và nó nhớ ra Béo rồi. Cái anh chàng trông thư sinh, mặt mũi trắng trẻo chở nó suốt đoạn đường gần 10km ra biển mà không nói câu gì. Nó tự hỏi :“Sao lại gặp Béo ở đây nhỉ?”. Mà kệ, gặp cũng có sao. Chỉ là nó hơi ngại, không dám ăn. Chắc Béo hiểu ý, tự lấy đồ bóc hết rồi đưa hoa quả tận tay nó. Nó cầm đứt thỏm vào miệng. Như với bạn bè. Chẳng biết ngại là gì. Rồi tự hỏi: “Liệu nó có vô duyên quá không nhỉ?”. Nghĩ vậy đấy, nhưng vẫn ăn. Tính nó tự nhiên thế quen rồi. Tối hôm ấy, Béo bảo để Béo chở nó về, nó không chịu. Rồi Béo lần face nó. Không quá khó khi Béo có cô bạn thân nó là bạn chung. Béo inb cho nó. Nó không trả lời. Nhưng Béo vẫn inb. Vào một hôm buồn, thấy Béo inbox, tự nhiên nó trả lời. Như một đứa trẻ bị tui thân đến tột độ, nó òa kể cho Béo nghe nó đang gặp chuyện gì. Béo dỗ dành nó. An ủi nó. Có cái gì đó khiến nó cảm thấy Béo hiểu nó. Và từ đây, những mẫu chuyện không đầu đuôi, những mớ cảm xúc miên man hỗn độn cứ kéo dài cuộc trò chuyện hết đêm này đến đêm khác của nó với Béo. Chat với nó

quen, tự nhiên Béo nói nhiều lắm cơ. Béo kể cho nó nghe thật nhiều chuyện Béo chẳng nói với ai bao giờ. Nó thích thú vì điều ấy. Nó thích giữ những “bí mật” hộ Béo. Để rồi sau mỗi cuộc chat hay “nấu cháo điện thoại”, nó luôn lăn ra ngủ quên lúc nào không biết. Béo gọi mãi không trả lời. Hôm sau, Béo cười, chẳng giận bao giờ. Béo cứ âm thầm quan tâm nó từng ngày như thế. Béo rủ nó đi chơi, xem phim. Béo đưa nó lang thang khắp nơi nó muốn. Chỉ cần nó thích, hôm sau Béo sẽ qua dẫn nó đi bằng được. Nó biết Béo thích nó. Nhưng không dám nói. Nó cũng mến Béo. Nhưng chỉ là mến thôi. Nó không dám thích. Nó sợ. Sợ một lần nữa bị tổn thương. Sợ một lần nữa phải học cách quên. Nó không cho phép mình yếu lòng. Nhưng rồi, những phút giây đứng trên cầu Long Biên lồng gió, những lúc Béo khẽ khoác áo cho nó khi tiết trời thu se lạnh, những lúc hai đứa cứ thi xem đứa nào hét to hơn trên cầu Thăng Long, những lúc Béo chột lưu luyến nó khi chở nó về khiến nó lại muốn cùng Béo đi một con đường nào đấy, cứ đi mãi đi mãi thôi, không muốn về. Không có điểm kết thúc, cũng không cần biết đã bắt đầu từ đâu nữa. Phải quên đi một người và đến với một người mới, một cảm giác mới, một thói quen mới, thật không dễ dàng gì. Béo làm nó rung động. Nhưng nó chưa sẵn sàng.

Thời điểm nó quen Béo là thời điểm nó chia tay gấu được vài tháng. Mọi thứ còn hoang mang, vụn vỡ lắm. Như tâm trạng của biết bao cô gái mới lớn khác. Nó không muốn yêu ai. Sợ bắt đầu. Sợ kết thúc. Không tin đàn ông. Khóc. Triền miên nó khóc. Nó tự tạo ra vỏ bọc bảo vệ bản thân. Khi Béo đến, nó có nói chuyện. Nhưng khép chặt lòng mình. Béo không giống những người đàn ông khác, cứ tìm cách mở trái tim nó bằng được. Béo nhẹ nhàng, điềm đạm sưởi ấm nó. Và làm nó cảm thấy dễ chịu. Đến bản thân nó, cũng không rõ, trái tim nó, tự mở từ bao giờ, có hình Béo trong đó. Nhưng nó kiên quyết không nhận lời.

Cho đến cái ngày sinh nhật năm ngoái của nó, Béo đưa nó đi biển. Nó bất ngờ. Béo bảo Béo nhớ có lần nó bảo thích được tổ chức sinh nhật ở biển. Nó không nhớ đã nói thế với Béo lúc nào. Chỉ thấy vui. Đi kèm hạnh phúc. Béo đưa nó đi dọc bờ biển. Trăng hôm đó vằng vặc. Tròn vành. Biển đêm đẹp quá. Như một bức tranh thủy mặc. Nó tự trách mình không là một họa sỹ, để ghi lại được khoảnh khắc ấy. Nhưng vội quên ngay chuyện đó, nó đang ở bên Béo. Hiện tại. Nó thấy tim đập. Và nó đang sợ. Nó sợ cái cảm giác mình lại ngốc nghếch thêm một lần nữa. Nhưng nó lại không thể cưỡng lại được sự

dịu dàng và ấm áp đến ngọt ngào của Béo. Béo nhẹ nhàng ôm nó vào lòng. Ghì chặt. Lần đầu tiên nó thấy Béo mạnh mẽ đến thế. Nó muốn vùng ra. Nhưng không thể. Vòng tay Béo quá chặt. “Yên nào, đừng chạy đi đâu nữa, hãy để Béo ôm Sún một chút thôi, được không?”. Nó không cự quạ. Và từ từ, nó thấy tim mình mềm nhũn. Đầu nó ngả vào ngực Béo tự lúc nào. Béo thì thâm vào tai nó: “Đừng bướng bỉnh nữa nhé, để Béo chăm sóc cho Sún, làm bạn gái Béo nhé”. “Sún không trả lời là đồng ý rồi nhé”. “Ơ, ơ...”. “Không ơ gì cả, không nói là nhận lời rồi. Từ bây giờ Sún là của Béo, phải nghe lời Béo nhé”.

Thế là hai đứa là một đôi. Một đôi đúng nghĩa. Và hoàn hảo về mọi thứ. Như một âm một dương. Như bù trừ. Như hoàn hảo. Như sự ghen tỵ của mọi người.

Béo thông minh. Nó gốc gác. Béo ham ăn. Nó lại gánh gót. Béo quá trầm. Nó thì quá ồn ào. Béo sợ sách vở. Nó lại suốt ngày đọc sách, mê các loại tiểu thuyết, từ ngôn tình đến trinh thám. Béo sợ nước mắt. Nó khóc suốt ngày. Béo sợ mỗi khi nó giận. Biết vậy, nó được đà, giận nhiều hơn... Dù thế nào, Béo vẫn chiều nó, thương nó, yêu nó vô hạn. Béo không bao giờ chấp nhặt những chuyện đó, cho đến khi nó lớn. Béo bảo thế. Có khi nó giận, Béo dưới nhà chờ nó bốn, năm tiếng, có khi đứng mưa, đến khi nó chịu xuống gặp mới thôi. Có khi lại lẻo đẻo dắt xe máy theo nó ba, bốn cây số vì nó không chịu lên xe ngồi, làm ai cũng nhìn, tưởng hỏng xe. Có nhiều lần còn bật khóc vì sự bướng bỉnh của nó...

Béo bảo nó không thương Béo, không yêu Béo. Không phải thế. Nó òa khóc. Khóc như bị ai mắng. Béo lại ôm nó vào lòng: “Thôi nào, ngoan nào, sao lại khóc, anh có giận Sún đâu mà. Không giận. Không giận”. “Sún xin lỗi anh Béo, lần sau không cáu, không dối với anh Béo nữa”. “Ừ, rồi, chùi hết nước mũi ra áo anh Béo rồi này..”. Nó mếu máo: “Kệ anh”.

Thế đấy. Béo đã bên nó như thế đấy. Yêu thương nó như thế đấy. Béo bảo nó là “cái đuôi” Béo thích nhất. Đi đâu Béo cũng cho nó đi. Từ liên hoan đến đám cưới, đến các loại tiệc tùng công ty, đến về quê. Bạn bè Béo ai cũng quen mặt nó. Béo bảo: “Sau có làm cô dâu của Béo, cho đỡ đỡ ngỡ”. Nó cười toe. Đấm ngực Béo liên hồi. Béo bảo đợi nó học xong, công việc ổn định, trưởng thành thêm một chút để Béo đỡ phải đỡ thì “chúng mình lấy nhau”. Nó nghe mà tủi lòng. Nhiều khi ngồi một mình, lại lấy ảnh hai đứa chụp ra

rồi cười thầm. Béo sẽ là bến đỗ, là chỗ dựa yên bình nhất trong cuộc đời nó...

22 tuổi. Tin vào một lời hứa. Như thế có là quá ngây thơ???

Một tháng gần đây, nó thấy Béo quan tâm nó ít đi. Béo bảo bận đi công tác, về sẽ đền cho nó. Hôm ấy, Béo đi công tác về. Biết tin, từ chỗ làm thêm về, nó nhớ Béo và quyết định đi bus thẳng lên chỗ Béo làm để lát Béo đưa nó về luôn. Trên bus, nó nghĩ Béo sẽ bất ngờ lắm, vui lắm. Nó còn mang bánh nó tự làm cho Béo nữa. Nó không gọi điện. Cố tạo bất ngờ bằng cách đợi ở cổng. Và nó không tài nào thuyết phục bản thân tin được, sẽ không tin được Béo thay đổi nếu không vô tình thấy Béo đi cùng một chị nào đó từ công ty ra và vừa ôm chị ấy vừa cười tình tứ. Tại sao? Tại sao lại thế? Nó cố nghĩ là đồng nghiệp thôi. Nhưng nước mắt đã chực ứa ra. Nó muốn chạy đến mà cào cấu cắn xé, đâm cho Béo một trận nên thân, rồi hỏi cho ra nhẽ. Nhưng nó đã không làm thế. Nước mắt nó ướt nhòe hai má. Nó ngồi sụp xuống. Nó khóc òa như một đứa trẻ. Mặc kệ người đi đường nhìn. Hôm đó, nó về nhà, nằm vật xuống giường với đôi mắt sưng húp và đỏ sọng. Nó đã hiểu vì sao Béo đi công tác mà dành ít thời gian cho nó rồi. Vậy mà nó chỉ biết tin hết lòng.

Nó tắt điện thoại. Chặn facebook, hủy zalo. Mấy ngày, nó bỏ học, xin nghỉ làm thêm. Béo điên cuồng tìm nó. Cuối cùng, Béo thấy nó nằm dài ở nhà, khóa cửa ngoài. Nó cố làm thế. Lúc đầu Béo cũng nghĩ nó đã đi đâu. Nhưng Béo biết, nó sợ cô đơn, sợ ma, sợ đủ thứ, nó sẽ không đi đâu một mình. Béo xót xa thấy nó người rộc đi, bơ phờ, mệt mỏi. Béo đến bên giường, vuốt tóc nó. Béo nói: “Có chuyện gì vậy, nói Béo nghe được không?”. Nó chỉ khóc. “Béo đi công tác lâu quá, Sún giận Béo à? Béo xin lỗi. Béo về rồi đây. Đừng khóc nữa nào”. Nó vẫn chỉ khóc. Béo xốc nó dậy, ôm vào lòng. Đến lúc này, nó đã không chịu nổi nữa rồi. Nó hẩy mạnh tay Béo ra. Nó ném ánh nhìn căm thù vào Béo. Béo lặng lẽ nhìn nó mở máy, mở đoạn chat của Béo với chị chính hôm trước Béo khoác tay mà chưa kịp xóa. Béo còn nói muốn lấy chị ấy. Sét đánh ngang tim nó. Nó thấy tim mình như ngừng đập. Đau xé. Tuyệt vọng. Căm hận. Uất ức. Nó đúng là con ngốc. Béo chỉ nhìn nó: “Mẹ anh bị bệnh, cần phẫu thuật gấp. Anh không đủ tiền. Cô ấy nói sẽ giúp anh nếu bọn anh tiến hành đám cưới. Cô ấy yêu anh ngay từ khi anh vào công ty rồi”. “Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Anh là thằng đàn ông tồi. Anh đã suy nghĩ cả tháng qua. Anh không che chở được cho Sún. Sún quên anh đi. Anh không còn lựa chọn nào khác. Sẽ có người thay anh chăm sóc cho Sún”. “Anh cút đi. Để tôi

yên. Cút đi, đồ giả dối”. Nó nắc lên: “Anh định giấu tôi đến bao giờ, đến khi anh đám cưới rồi mời tôi đến ăn cỗ à? Tại sao không nói với tôi chuyện mẹ anh bị bệnh? Tại sao lại bỏ tôi? Tại sao lại dối xử với tôi như thế? Đã hứa bên tôi cơ mà, hứa bên tôi cả đời cơ mà”. Nó khóc đến lịm đi.

Lúc tỉnh dậy, hoang mang, sợ hãi, không còn anh, chỉ có một mảnh giấy trong tay nó: “Anh nợ em một lời hứa. Kiếp sau, anh nhất định sẽ trả. Em là người duy nhất anh yêu”.

Làm sao? Biết phải làm sao đây? Tôi ngu ngốc thế chưa đủ sao còn bắt tôi tin đến kiếp sau nữa...

22 tuổi, chưa phải là già, nhưng cũng không còn trẻ, không còn rảnh rỗi để mà chơi “trốn tìm” với tình yêu nữa rồi. Không thể cứ tìm người này, lại tìm người kia được nữa...

Bây giờ, khi đã qua một năm, tôi không biết anh có hạnh phúc hay không, chỉ nghe nói, anh sắp có con, là con trai. Mẹ anh cũng khỏe rồi. Tôi mừng cho anh. Tôi không còn giận anh nữa, nhưng tim vẫn còn đau nhói khi nghĩ về anh. Tôi trách anh sao lại độc địa rồi bỏ tôi như thế mà không nói lời nào với tôi. Mẩu giấy anh viết, tôi vẫn giữ. Ngày hôm nay, tôi viết, tôi không khóc, không còn sự ngốc nghếch bông bột của cái tuổi 22, chên vênh trước lúc mới ra trường như thế nữa. Công việc của tôi giờ đã ổn định, nhưng tình cảm thì không biết bao giờ tôi mới thấy màu hạnh phúc nữa...

...

Vậy đấy, có những người rất yêu nhau, vượt qua bao khó khăn để ở bên nhau, nhưng cuối cùng lại không phải “bến đỗ” của nhau. Người yêu bạn nhất không quan trọng, quan trọng ai sẽ là người đi cùng bạn hết cuộc đời. Người đi cùng bạn cả con đường, đôi khi không là người dành tình cảm cho bạn nhiều nhất, nhưng lại đến đúng thời điểm nhất.